

Dušan Damián

PRVÉ RANY

Obyčejný příběh zlomeného muže

enribook

Dušan Damián

PRVÉ RANY

Obyčejný příběh zlomeného muže

enribook

Copyright © Dušan Damián 2021
Cover design © Patrik LORR
Slovak edition © ENRIBOOK 2021

ISBN 978-80-89948-48-2

*Túto knihu so srdečnou vďakou venujem
pani Darine Benedekovej.
Naučila ma,
že aj každodenný život prináša silné príbehy.*

PROLÓG

jeseň 2007

Osemnásť rokov... V našej krajine dovŕšenie osemnástky znamená prekročiť zákonnú hranicu detstva a vstúpiť do dospelosti.

Ten vek sám o sebe o ničom nevykondá. Nefunguje to tak, že si v sedemnástich ľahnete spať a v osemnástich zaznie gong, ktorý vás prebudí zmenených. Nedostanete nijaký občiansky či ľudský *starter pack*, aby ste sa mohli slobodne a nezávisle začleniť medzi ostatných dospelých.

Veru nie!

Dnes som síce plnoletý, napriek tomu sa cítim menej dospelo ako pred dvomi rokmi, kedy som si myslel, že môžem robiť čokoľvek, chránený falošným bezpečím rodičovskej náruče, nehľadiac na následky svojich činov.

Túžil som byť dospelým, presnejšie nezávislým a slobodným. Veď kto by už prahol po zodpovednosti za následky?! Ja som len chcel niečo znamenať, netrpezlivo sa snažiac splniť si každý detský sen. Bažil som po rešpekte okolia a priateľstve. O láske som rozmýšľal tak, ako ma naučili krásne rozprávky. Nečakal som, že úboenie môže človeka aj kurevsky bolieť.

Semienko lásky sa v srdci kotví nenápadne. Nevšmaš si, keď kľíči, zbadáš ju až kvitnúť. Pocítiš ju v pohľadoch a úsmevoch. V tvári, ktorá ti lásku zrkadlí a po-

siela späť. A rovnako sa môže stratiť. Láska vädne ne-
nápadne. Avšak v momente, keď umrie, je to ako vý-
buch, ktorý srdce roztrhá a zanechá namiesto neho
v hrudi bolestivý kráter.

Keď sa to stane prvý raz, vtedy začína klíčiť dospel-
losť.

Dospel som rovnako nebadane. Zrazu som precitol,
už sa to dávno stalo...

Všetko sa to odohralo v malebnom mestečku Dunaj-
ská Streda, ktoré mnohí prezývajú Perlou Žitného os-
trova. Teraz sa k tomu názvu prikláňam aj ja, no boli
časy, kedy som ho videl ako hnusnú čiernu dieru, ktorá
sa z kolisky stala mojím malomestským väzením.

Chcem vám tento svoj príbeh rozpovedať. Úplne
obyčajný príbeh obyčajného muža, ktorý sa zlomil, sot-
va sa mužom stal.

Je to príbeh muža. Ibaže nie štyridsiatnika, ani nie
dvadsiatnika.

Porozprávam vám o nástročnom chlapcovi, ktorý
rád sníval vo veľkom. Nedbal na následky svojich činov,
smial sa prekážkam, čo mu život kládol pod nohy, až
kým sa nepotkol.

Kdesi som počul, že život je súčtom rán, ktoré ušted-
ríme a ktoré sú uštedrené nám. Nuž teda ponúkam
vlastné.

Prvé rany.

Alebo aj rozprávku o láske s (ne)šťastným koncom...

jeseň 2005

„A čo sa vlastne stalo medzi tebou a Romy?“ opýtal sa ma Oskar, keď sme spolu sedeli v dunajskostredskom Mad-Boys pube.

„Do toho ťa nič,“ odbil som ho, doprajúc si za hlt Jägermeistera.

„Dobre, nemusíš odpovedať, ak nechceš.“ Odpil si aj on z pohára, pričom po prehltnutí akoby ho naplo na zvracanie.

„A prečo sa ma vlastne pýtaš na Romy?“ prerušil som chvíľku ticha.

„Včera sme boli s Peťom, Termixom a babami vonku. Bola s nami aj Romana, ale keď Termix spomenul tvoje meno, akosi stuhla. Vlastne... vôbec sa nebavila. Myslím, že potom aj odišla.“

To je celá Romy, povedal som si v duchu a pri pomyslení na ňu som sa usmial.

„Teba to tuším potešilo?!“ vypleštil oči.

„Prečo by ma to malo tešiť?“ zvýšil som hlas a zamračil sa.

Oskar razom zbledol. V mojej prítomnosti vždy menil farbu ako sépia. Najmä keď sme takto vo dvojici pili. Desila ho moja výbušná povaha. Očkom mrkol po mojom obviazanom prstenníku a sťažka preglgol.

Robil mi dobre ten jeho sálajúci rešpekt až strach.

Aspoň na chvíľu som mal pocit, že môj svet drží pohromade a nič sa nezmenilo. Ale zmenilo sa toho až príliš veľa. Len pri pomyslení na Romanu som vybuchoval ako sopka.

Udrel som pästou po barovom pulte.

„Dobre, dobre. Hlavne klídek, brácho!“ vykoktal Oskar. „Takže mi nepovieš, čo sa medzi vami stalo. Ja to chápem...“

„Chápeš veľké hovno. Alebo si chceš s Romy niečo začať?“ zahriakol som ho poriadne nahlas, až sa pár ľudí za nami zvedavo otočilo, pričom som sa na stoličke celkom vzpriamil.

„Radšej to nechajme tak! Vidím, že sa v tom nechceš rýpať,“ mávol rukou Oskar. „Len som to tak poznamenal, lebo už aj Lubka a Maja si všimli akési napätie medzi vami. Navyše sa zdá, že po tebe Lubka opäť ide. Akoby mala novú nádej. Keby mohla, razom vyštartuje. Je to segrina kamoška a segra ma furt buzeruje, nech dačo povyzvedám.“

Pri pomyslení na Lubicu ma chytali žalúdočné kŕče, priam mdloby. Ale Oskar bol chudáčik a zatiaľ o ničom nevedel. Upokojilo ma, že klebety sa zrejme ešte nestihli rozšíriť. V tomto malomeste však aj to bola len otázka krátkeho času.

„Os-kár! Ty si taký slaboch. Nielenže sa klepeš predo mnou, ty sa trasieš aj pred babami. Lubicu mám v piči. Odkáž segre, nech sa stará o seba! Alebo nech kafre do života iným, mne nech sa vyhne oblúkom!“

Nato Oskar len ticho dopil.

„Ále, koho to tu máme?! Dušán! Dneska piješ zasa sám?“ Privalil sa k nám Igor, dunivý ako cunami, kto-

rého každý, okrem mňa, volal Termix. Oskara si nevšímal. Bol preňho menej, než špina na topánke.

„Igor! Zase chodíš, kam ťa nikto nevolal?!“ povzdychol som si, no bolo nemysliteľné, aby sme sa riadne nezvítali. Objali sme sa ako bratia a aj ruky sme si podali – v pohodičke, akoby sa nič neudialo.

Zvláštne. Ani Igor to zrejme ešte nevie.

„Tak čo, Duški, naučím ťa dneska húliť?“ rozjarený z vrecka bundy vytiahol vrecúško kvalitnej suchej gandže.

„Jasné, naprášime sa!“ ozval sa Oskar natešene, aby na seba aspoň trochu upozornil.

„Á, Osika, tak aj ty si tu. Vidiš, Duški, nedaj sa prosiť!“ Hľadel na mňa ako šteniatko vo výklade Zverime-xu.

„Už som ti povedal nie,“ odbil som ho a rýchlo do seba kopol zvyšok chľastu, lebo som na nikoho už nemal chuť.

„Ale no tak! Možno Miki by ťa presvedčil. Toho som už dávno nevidel. Zavolám mu,“ nástojil Igor a vyťahoval svoj novučičský Sony Ericsson.

Sotva som začul to meno, akoby mi všetka krv v žilách zovrela.

„Nevolaj mu!“ zrúkol som. Až vtedy mi došlo, že chalani o ničom, čo sa v B.F.G-éčku stalo, nevedia. Popravde, najradšej by som bol, keby to tak ostalo naveky.

„Čo ti je?! Si si niečo šlahol predtým, abo čo?“ narsdil sa Igor.

„Abo nič. Nechaj tak! Alebo vieš, čo? Nechám radšej ja vás,“ vystrúhal som kyslý úsmev a rezko zamieril von.

„Dúfam, že to zaplatil. Doriti! Čo mu to dneska je?!“

počul som ešte Igora, kým som si obliekal kabát.

„Keby len dneska,“ započul som aj Oskara, no viac som sa o nich nestaral a vybehol som.

Miki! Ako len toho buzeranta nenávidím. Vraj najlepší priateľ. Pche!

Valili sa mi spomienky do hlavy a v ľahkom omámení alkoholom, ktorého som dnes vypil viac, než som chcel, som sa potácal čo najrýchlejšie domov.

Ešte som to neprekonal. Sakra! Musím sa toho obrazu nejako zbaviť! vravel som si, ale to mi už po lícach tiekli vrele slzy.

Doma som bol sám. Mučivá samota.

Otcov bar.

Prvý prostriedok k falošnej úľave, ktorý bol po ruke. Fľaška striedala fľašku a tu ma nik nemohol krotiť. Ešte som mal živo v pamäti tie krčce z minulého týždňa, keď som sa snažil zabudnúť prvýkrát. Takmer som zomrel na otravu liehom, ale obraz zradcov bol do mojej pamäte vrytý oveľa hlbšie.

Teraz som bol rozhodnutý.

Zabudnem alebo zomriem.

Potreboval som pri sebe svojich priateľov. Ale keď som si spomenul na tých, ktorých som donedávna považoval za to najlepšie, čo ma postretlo...

Naplo ma na zvracanie. Vlastne už ani neviem... Zrejme som to v sebe neudržel. Akosi nedokážem uchopiť detaily. Začala sa mi strašne krútiť hlava. Ani sám neviem, ako som sa ocitol v kúpeľni. Všetko ma zase bolelo. Netuším, čo som nakoniec do seba naliel. Možno som aj čosi pofajčil pri tom spomínaní-zabúdaní, ale ten obraz mi z hlavy nie a nie zmiznúť. V podstate som mal

mysel prázdnu až na jediné – na ten krutý obraz. Dal som mu názov „Zrada“ a keby mi niekto dal do rúk štetec s plátnom a nemal by som také mučivé bolesti, tak by som ho zaiste aj verne stvárnil.

Pomaly som sa opúšťal. Netuším, čo všetko som pri tom ovracal. Vnímanie okolia už nebolo v mojej moci. Cítil som iba bolesť. Hlava, žalúdok, črevá, ruky, nohy, každý kúsok tela bol nasýtený bolesťou a najviac trpeli srdce a duša.

Toto musím ukončiť!

Musím tú bolesť zastaviť.

Nech všetko zastane!

Ale ako? – To bola otázka za milión.

Napadlo mi, že vezmem žiletku a podrežem si žily, ale tí magori z firmy Gillette svoju super ostrú žiletku opatrili ochrannou mriežkou a tak, hoci som sa o to pokúsil, nepodarilo sa mi to. Akoby som chcel príborovým nožom pokrájať salámu.

A vtom...

Asi som sa absolútne vyčerpal. Totálne ma vyplo. Odpadol som a viac o sebe nevedel.

•••

„Fíha! Mal si šťastie, že si to vôbec prežil. Pokojne si sa mohol udusiť zvratkami. Ale inak tvoj príbeh končí zaujímavo,“ skonštatoval Šimon, ktorý sedel pri mne v čakárni u psychiatra doktora Stanka.

Šimon bol zvláštny chlap, povedal by som, že otravný, avšak akýmsi stoickým spôsobom. Zároveň bol zo všetkého nadchnutý a vedno depresívny. Skrátka ču-

dák. Minule, keď si ku mne prisadol a zrozprávali sme sa prvýkrát, cítil som, že ho skutočne zaujímam. Ne-predstieral to.

„Nežartuj!“ odbil som ho s trpkým úsmevom. „Nechcem ani pomyslieť na to, ako sa cítili naši, keď ma v takom stave našli. Najmä mama. Hrozne som im ublížil.“

„Myslím to vážne. Keď mňa kamoši našli v mojom byte po otrave saponátom, už som nedýchal. Fakticky! Museli ma oživovať. Stihli to len tak-tak. Už som videl bránu Petra Svätého. Všade neóny a anjeli.“

Čo to tára? pozrel som naňho podozrievavo.

„Teraz žartujem,“ uškrnul sa. „V skutočnosti som sa priotrúvil kombináciou voľne predajných liekov a sushi. Tie lieky boli úmysel, sushi som neplánoval.“

Musel som sa pri tom jeho splietaní zasmiať. Dokonca som sa rozosmial ako už dávno nie a prekvapivo, Šimon sa pridala.

„Prečo si to urobil?“ opýtal som sa s úsmevom, lebo ja sa väčšinou usmievam. Tá otázka ho očividne potešila.

„No... Lebo údajne trpím maniodepresiou a utkvelou predstavou, že nedokážem skutočne lúbiť. Precítiť lásku.“

Zachechtal som sa, načo stíchol.

„Prepáč!“ zatváril som sa ospravedlňujúco.

„To je v poriadku. Mállokto tomu rozumie. Väčšinou si pomyslia... Ale to je jedno,“ mávol rukou. „Pokračujme v tvojom príbehu! Akú zradu si to spomínal? Odpušť tomu, čo pre uši nepočuje, ale hovoril si dosť neurčito.“

Tie jeho slovné hračky ma miatli.

„Asi je to na dlhšie.“ Úsmev mi povädol.

„Mne to neprekáža. Rád počúvam príbehy ľudí. Slubujem, že budem dobrý poslucháč. Ale lieky ti predpíše až Stanko,“ šibalsky žmurkol, kývnuc hlavou k dverám ordinácie, a opäť sme sa obaja rozosmiali.

Napokon som teda začal rozprávať, ako to celé kedysi začalo – v tom malom mestečku zvanom Dunajská Streda...

Kapitola druhá

MIKI

leto 2001

Vždy ma fascinovali superhrdinovia. No nie hocakí. Ako malý štupeľ som mal tri konkrétne vzory. Boli nimi *Herkules* zo seriálu s Kevinom Sorbom, *Superman* zo starého filmu s Christopherom Reevom a *Paul Atreides* z *Duny*, ktorého stvárnil Kyle MacLachlan. Páčila sa mi ich obrovská sila a tiež to, že napriek svojej moci sa starali o najslabších a núdznych. Obdivoval ich celý svet a oni napriek tomu nestrácali pôdu pod nohami a zostávali rozvážni a skromní.

V ten letný deň, keď som mal jedenásť rokov, som naozaj chcel byť ako Superman. Partia rozličných chalanov približne v mojom veku obťažovala dve dievčatá, ktoré sa snažili čo najrýchlejšie utiecť domov. Chalani ich poťahovali za sukne, ťapkali po zadku a pokrikovali po nich.

U nás na juhu skrátka dozrievame rýchlo a priskoro vieme byť štiplaví ako papriky. Naozaj som sa vtedy cítil ako Superman, keď som na tých chalanov zakričal: „Hej, vy debili! Aj tak ich máte len na cikanie!“

Chalani sa ku mne razom otočili ako svorka besných psov. Vedel som, že to schytám, ale ten hrdinský pocit, že vďaka mne mohli dievčatá ujsť do bezpečia, stál za to. Avšak musel som zutekať sám. Hoci som bol smelý, proti takej presile som vážne nemal šancu. Vlastne sa

mi ani nepodarilo ďaleko utiecť.

„Ty malý hajzel! Už aj pod sem!“ zručol na mňa vysoký chalan, ktorého každý naokolo oslovoval Miki. Mohol byť odo mňa o jeden, maximálne o dva roky starší.

„Nepôjdem,“ odvetil som mierne paralyzovaný adrenalínom, pretože ma zatlačili do slepej uličky.

„Najskôr provokuješ a potom sa bojíš?!“ škeril sa Miki.

Okolo mňa stálo snáď zo desať chalanov. Niektorí síce nižší a útlejší než ja, ale aj tak to bolo desať na jedného. Ako Paul Atreides, ani ja som nemal v úmysle podľahnúť strachu. Teraz som mu musel čeliť, nechať ho sebou prejsť, inak by si ma s radosťou podali.

„Vás sa báť?! Poď ty ku mne, ak sa nebojíš!“ vykrikol som a len zázrakom mi nepreskočil hlas.

„Pozrime sa! Ty si nejaký bojovník. Dobre, keď to chceš takto. My ťa odnaučíme kaziť srandu. Nám tu nebude nikto odvrávať! Naňho!“

Toto bude bolieť. Prečo som sa len, ja idiot, zastával tých dievčat? Keby som sa do toho nekafral...

Všetko sa zbehlo strašne rýchlo. Do uličky vpochoovali ďalší chalani a bolo ich ešte o niečo viac, než tejto Mikiho bandy.

Čože?! Teraz určite umriem.

Takúto nakladačku by som nemal šancu prežiť. Ibaže situácia sa zvrtila.

„Csirka!“ po maďarsky zručol na Mikiho zjavne vodca druhej skupinky.

„Tibor,“ obrátil sa k nemu Miki a nevedno prečo, sťažka preglol.

„Te faszszopó, teraz vyrovnáme, hej?!“ vyhrážal sa územčistý, no mocne vyzerajúci Tibor.

Okamžite som pochopil, že tu dôjde k poriadnej bitke. Utiect som nemohol. Pochybujem, že by ma nechali len tak odkráčať. Hoci v duchu som si nič iné neprial. Ostávalo mi len vybrať si stranu.

Dve bandy chalanov sa na seba vrhli ako psy. Boli to síce zhruba moji rovesníci, určite nemali viac ako dvanásť, trinásť rokov, ale bili sa ako starí zápasníci. Tiborova družina to napokon vyriešila za mňa, automaticky ráтали s tým, že patríam k Mikimu. O mojej strane bolo teda rozhodnuté a musel som sa brániť. Azda som na tom bol dokonca lepšie než ostatní, lebo adrenalín mi už dávno zbesilo prúdil žilami.

Ako to už býva pri pouličných bitkách, strhol sa obrovský hrmot. Čudoval som sa, že to nik nepočuje. Navyše sme boli na okraji mesta a sídlisku Východ sa nie nadarmo hovorilo aj „koniec sveta“. Keby nás aj niekto začul, isto by to boli len ďalší bezprizorní chalani, ktorí by sa mohli pridať do boja. No možno si to aj nejakí ľudia všimli, ale v tomto meste sa radšej nikto do podobných potýčok nemiešal. Nikdy sa totiž nevedelo, čie dečko sa v partii nachádza a či nepatrí do nejakej skutočnej organizovanej skupiny.

Toto bol naozajstný boj, v ktorom sa bez milosti používali ruky, nohy, hlavy a tiež všetko, čo ležalo na zemi. Čisté fatality. Bolo to skutočne drsné a chvíľu som sa ani nestačil orientovať, odkiaľ letia rany. Až po chvíli som zistil, že Mikiho banda vyhráva. Bola to asi moja jediná šanca na útek, no vtom som zbadal aj to, ako Tibor mláti Mikiho do tváre a vyzeralo to, že Miki už dlho nevydrží.

Nie!

Ozvalo sa čosi vo mne hlboko zakorenené. Akýsi hlúpy hrdinský inštinkt, ktorý ma donútil rozbehnúť sa a mocným kopancom odraziť rozbesneného Tibora.

Ten padol na zem v poriadnom šoku. Zrejme som mu na chvíľu aj vyrazil dych. Ďalej som konal celkom bez rozmyslu. Asi to bola tiež jediná šanca na úder. Využil som ju plnou silou. Nebol som však opatrný. Vrazil som Tiborovi pästou tak silno, že okrem vybitia jeho dvoch zubov som si strašne narazil ukazovák aj prostredník.

„Baszmeg az anyád!“ vyprskol na mňa Tibor spríšku nadávok a krvavých slín a malátne stonal definitívne pokorený.

Celá jeho banda sa prestala biť a v uličke zrazu zavládol pokoj. Až vtedy som zbadal, že sme všetci nielen dobití, ale aj špinaví ako prasce. Niektorým tiekla krv z nosa, iným z pier, no mne krvácal narazený ukazovák a prostredník. Miki a jeho chlapci sa na mňa pozerali a nechápali.

„Podme odtiaľto!“ zavelil som ako ich vodca a zároveň som pomohol Mikimu vstať na nohy. Týmto som sa v očiach jeho bandy celkom vykúpil. Aj zabudli, že ma pôvodne sami chceli zbiť. Nik neprotirečil, všetci na mňa zírali s prekvapením a zdalo sa, že i rešpektom.

Kým chalani z druhej partie kriesili Tibora, my – teda ja a Mikiho banda – sme vyšli z uličky na parkovisko. Odtiaľ už bol výhľad na polia zarastené burinou. Sem-tam sa objavilo aj nejaké zabudnuté obilie či vlčie maky.

„Prečo si to urobil?“ ozval sa po chvíľke ticha Miki

a na tvári mu bolo poznať rozpaky.

„A nie si rád?“ oplatil som mu otázku otázkou. Vlastne som ani nevedel, prečo som mu pomohol.

„Ty sa nezdáš. Vyzeral si ako tučmák, tam pred tými dievčatami. Nikdy by som nepovedal, že sa vieš takto biť,“ Miki uznanlivo kýval hlavou a smial sa.

„Ale bol dobrý,“ prítakal mu jeden z chalanov, ktorý sa volal Peter.

„Hej, to bol. Odteraz si Tibor dobre rozmyslí, či mi ešte niekedy povie Csirka. Vďaka, bráško, pomohol si mi,“ znova sa usmial Miki a potom sa opýtal tú najdôležitejšiu otázku, ktorou začínajú všetky detské priateľstvá: „A ako sa vlastne voláš?“

„Dušan... Dušan Damián,“ odvetil som tónom, ako by moje meno už čosi znamenalo. Ešte som sa držal, hoci ma prsty na ruke boleli ako ďas. Trochu ma upokojovalo, že teraz mi od chalanov nič nehrozilo. Dal by som krk na to, že na moje meno už nikto z nich nezabudne.

„Ja som Csirkayi Miki,“ podal mi predošlý protivník ruku na znak priateľstva a možno aj ospravedlnenia.

Chcel som mu ňou chlapsky potriať, no vzišiel z toho len slabý stisk.

„Doriti! Čo to máš s rukou?“ opýtal sa ďalší chalan, Tomáš, keď zbadal, ako mi prsty puchnú a modrejú.

„To je dobre,“ hrdil som sa, hoci popravde ma poranenie pánilo jak šľak a naozaj som sa rozklepal.

„Ukáž!“ pristúpil ku mne Peter a chytil ma za ruku, až mi slzy vyhrkli. „To nebude zlomené. Len narazené,“ skonštatoval ako dajaký odborník.

„Mali by sme sa dať do poriadku,“ nadhodil Miki, akoby podobné situácie riešil denne.

„Tak poďme ku mne. Naši dneska nie sú doma,“ navrhol Peter, na čo sme sa všetci ako jedna svorka pobrali k neďalekému sídlisku, ktoré sa volalo Nová Ves. Ruka mi síce v horúčke pulzovala, ale bolesť sa zmiernila. Zrejme to bolo ozaj len narazené. I tak som sa mračil a sťažka dýchal, až sa ozval Miki: „Ty, počuj! Nechceš gandžu?“

„Čo?!“ nechápal som.

„Marišku. Uľaví ti od bolesti, uvidíš!“ Vzápätí vytiahol pokrkváný joint – takú tučnučku, ručne šúľanú cigaretku.

„Jasne. Vždy som to chcel skúsiť,“ odvetil som opäť bez rozmyslu a druhou rukou som mu ten joint vytrhol. Pozrel som naň skúmavo a potom som si ho rovno strčil do úst a pripáľil zapalovačom, ktorý som nosil vo vrecku ako starý fajčiar. Napokon, nebola to moja prvá ciga, zato skutočne prvý joint.

„Ty sa vážne nezdáš,“ Miki uznanlivo pokýval hlavou. Vtedy som si jeho chválu až tak nevšímal, ale určite už rozmýšľal, ako ma začleniť do svojej bandy.

Po chvíľke šlukovania som sa už usmieval ako slniečko na hnoji. Nič viac, nič menej – len mi ostalo akosi ľahko na duši. Panika ma zaplavila až o pár hodín. Napodiv oveľa ťažšie bolo vysvetliť rodičom, prečo som prišiel domov neskoro, prečo som dobitý jak had, smrdím ako staré ponožky a čie je čierne tričko *Slipknot*, ktoré na mne viselo ako na strašiakovi, pretože bolo o dve čísla väčšie. Dlhšieho zaracha som, tuším, nikdy predtým ba ani potom nemal.

Nuž, takto dramaticky sa teda pred asi šiestimi rokmi začalo naše priateľstvo s Mikim.